

Yılbaşı gecesi, 2014 yılının nasıl geçeceğini sondan başa doğru gördüğümü hissettim.

Maçka'ya çıkıp oradan Teşvikiye, Nişantaşı, Harbiye, Taksim Meydanı'nı geçip İstiklal Caddesi'ne girdim.

Maçka'ya çıkarken, çok sayıda insanın irili ufaklı gruplar halinde gittiğim yönde hareket ettiğine tanıklık ettiğimde şaşırım doğrusu. Yolda trafik neredeyse kitlenmişti bir de gecenin o saatinde.

Teşvikiye'ye doğru insanların akışı duruldu. Akış yerini için için dalgalanmaya bıraktı. Yediden yetmişe her yaşta insan vardı. Hepsi bir partiye gidermiş gibi bakımını yapıp giyinmiş gelmişti. Ailecek bir şeyi kutluyor gibiydiler.

Kalabalık yoğunlaşınca "Bari ara sokaktan çıkalım" diye saptık ki ne görelim, kıpırdamak mümkün değil. Konser varmış. Herkes neşeli. Arada bir itiş kakış ilerlemeye çalışanlar çıkıyor. Geri döndük. Teşvikiye'den Nişantaşı'na çıktık.

Nişantaşı'ndan sonra Harbiye'de trafik yine kilitlenmişti. İki yöne doğru da yürüyen insanlar vardı. Normal bir günün yoğun saatlerinden olduğundan daha kalabalık gidip gelenler ama öyle hınca hınç değildi.

TRT binasının önünde birileri "Hediye" diye kara poşet içinde birşeyler dağıtmaya çalışıyordu. "İslam ve ..." dergisiymiş; adının ancak 've'ye kadarki bölümünü duydum, önemsemedim. "Hediye"yi alan da yoktu gördüğüm kadarıyla.

Gezi Parkı'nın oraya geldiğimde yine içim buruldu. Önüne dımdızlak beton bir alan konduruldu. Gezi Parkı beton alanın yanında bir yanı kesilmiş tepe gibi yukarıda kaldı.

Beton alan oldukça doluydu. Ama buradan başlayıp Meydan'a uzanan kitle sersemlemişlik izlenimi veriyordu.

Tepeleşmiş Gezi Parkı'nın etekleri çamur olmuştu. Yukarıda devlet dairesine işe gider gibi giyinmiş bir grup insan vardı. Disiplinsiz bir güruh gibi tepenin kıyısından Meydan'a

bakıyorlardı.

Meydan'a yaklaştıkça kalabalıkta kimlerin olduğu daha netleşti. Arapça konuştuklarını kestirdiğim insanlar yoğunluğunda. Heyecandan çok ne yapacağını bilememenin getirdiği bir şaşkınlık vardı sanki üzerlerinde.

Bir tarafta da bir grup genç vardı. Alkollü oldukları her hallerinden belliydi. Birşeyler bağıyorlardı. Kendilerini sanki uyumlu biçimde aynı sloganı atan bir taraf grubuymuş sanar gibiydiler. Ancak ağızlarından "hüloöğ" gibi anlaşılmasız sesler çıkıyordu; tam bir kakafoni durumuydu hissettiklerinin aksine.

İstiklal'in girişinde, içim bir kere daha ezildi. Fransız Konsoloslugu'nun karşısında iki otobüs duvara neredeyse değecek biçimde park etmişti. Polisler aitti anlaşıldığı kadarıyla. Önünde, yılbaşı gecesi kentin ortasında değil en fazla filmlerde görmemiz gereken, garip silahıyla, yüzünü örten kar maskesiyle bir polis duruyordu. Tuvalete gitmek istediğimizi belirttik. Söylediği anlaşılamiyordu. Sonra yumuşak içten bir sesle "10 metre ileride" diye yardımcı olduğunu anladık.

Daha vahimi, Fransız Konsolosluğunun duvarına yaslanmış ben diyeyim yirmi sen de otuz tane Çevik Kuvvet polisi. Ne bekliyorlardı orada? Hiçbir makul açıklama bulamıyordum. Bir TOMA eksik alıp bu gençlerin sevdikleriyle birlikte yeni yılı kutlayacağı bir eğlence düzenleseydiler ne eksilirdi?

Maçka'dan İstiklal'e yürürken yılbaşı gecesi, gelecek yılı sondan başa doğru gezdim sanki. Önce bir zafer kutlar gibi, geleni karşılar gibi sevinçli akan Teşvikiye'yi sonra yenilginin ezikliği içinde yine de övünecek birşeyler arar gibi, gidene geçirir gibi yığılmış duran Taksim'i gördüm.

Ablam, babamla resmini çekip gönderdi telefondan; oğlum, evinde arkadaşlarıyla toplanmış oyunlar oynayarak giriyordu yeni yıla, onlar da resimlerini gönderdi.

AKM'nin önünde oturup biraz soluklandım. Annem, babam sağ salım. Kardeşlerim iyi. Oğlum huzurlu. Durmaksızın gönlüme şıp şıp damlayıp küçücük bir damlayla bile gönlümü kaplayan kadın yanımda. Bir keyiflendim, bir keyiflendim, sorma gitsin.

Evet, sanki 2014'te önce gelenleri, sonra gidenleri görmüştüm. Ne giden çekiyordu beni, ne gelen yanına. İyisi mi dedim, indim Çarşı'ya. Kartal Heykeli'nin altında yarım ekmek içi kokoreç yedim.